

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

Seven Days Agency, s.r.o., DIČ CZ24314781
sídlem Londýnská 254/7, 120 00 Praha 2
zastoupena JUDr. Pavlem Pohorským, advokátem
sídlem Revoluční 767/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2024, č.j. 31438/24/5200-11431-712032

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I. Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvoláních žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 2. 6. 2023, č. j. 5266939/23/2002-52523-109968, na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018, kterým byla z moci úřední doměřena daň z příjmů právnických osob vyšší o částku 8 641 580.00 Kč, a současně daňovému subjektu vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 1 728 316.00 Kč, a proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 2. 6. 2023, č. j. 5268116/23/2002-52523-109968, na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2019, kterým byla doměřena daň z příjmů právnických osob vyšší o částku 8 123 450.00 Kč, a současně daňovému subjektu vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 1 624 690.00 Kč. Podle správce daně žalobkyně neprokázala, že předmětné náklady vynaložila v souladu s ust. § 24 odst. 1 ZDP na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů.
2. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím změnil oba dodatečné platební výměry tak, že žalobkyni byla prvním dodatečným platebním výměrem doměřena z moci úřední daň z příjmů právnických osob vyšší o částku 8 676 540.00 Kč, a současně daňovému subjektu vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 1 735 308.00 Kč a druhým dodatečným platebním výměrem doměřena z příjmů právnických osob vyšší o částku 8 138 650.00 Kč, a současně daňovému subjektu vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 1 627 730.00 Kč.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné.
4. Není z něj totiž zřejmé, jak nově zní výrok napadených platebních výměrů, když žalovaný výrok těchto platebních výměrů částečně změnil a částečně ponechal v původní podobě, avšak nedostatečně specifikoval, jakou část platebních výměrů změnil a jakou část ponechal v platnosti. Výroková část napadeného rozhodnutí je proto nepřezkoumatelná.
5. Napadené rozhodnutí se taktéž nikterak nevypořádává s žalobkyní tvrzenými skutečnostmi a namítanými vadami řízení před správcem daně, uvedenými v odvolání žalobkyně ze dne 6. 7. 2023 proti oběma platebním výměrům.
6. Napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném způsobu zjištění skutkového stavu, v důsledku toho vychází z nesprávného skutkového stavu a tím způsobeného nesprávného posouzení skutkového stavu a nesprávné právní kvalifikace skutkového stavu.
7. Správce daně při vydání platebních výměrů vycházel v podstatné části ze skutečností získaných policejním orgánem v řízení vedeném v trestní věci sp. zn. NCOZ-763/TČ-2020412301-F-C, aniž by pro takový postup byly splněny zákonné podmínky, zvláště, když žalobkyně navrhovala provedení výslechu svědků přímo před správcem daně (některé osoby podávaly dokonce toliko vysvětlení před policejním orgánem). Uvedené vady žalobkyně namítá zejména ve vztahu k protokolu o výslechu obviněného Z. V., jehož využití v daňovém řízení je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, čj. 1 Afs 19/2009-57. Především na tomto „důkazu“ přitom správce daně založil své

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

závěry ohledně neprovedení předmětných plnění. Ačkoli postup správce daně v předmětném daňovém řízení odporuje základním zásadám daňového řízení, respektive správního řízení, zejména zásadě bezprostřednosti, žalovaný uvedené vady nezhojil.

8. Výpověď Z. V. navíc správce daně interpretoval zcela jednostranně, když ji vyhodnotil výlučně v neprospěch žalobkyně, ačkoli z výpovědi této osoby vyplývá, že Z. V. některá plnění provedl. Obdobně jednostranně a v neprospěch žalobkyně správce daně vyhodnotil taktéž výslech svědkyně D. H., I. C., Š. P. a V. F. Žádný ze svědků, který byl před správcem daně vyslýchán, navíc nepotvrdil, že by uhrazená plnění nebyla provedena. V uvedených intencích se žalobkyně odkazuje na své odvolání a spisový materiál, zejména na protokoly o výslechu uvedených osob. Ačkoli správce daně zjistil skutkový stav zcela nedostatečně a navíc nesprávně, žalovaný tyto vady nezhojil a namísto toho vydal napadené rozhodnutí.
9. Zcela zásadním pochybením je však neprovedení výslechu R. C., jehož výslech jako svědka navrhovala žalobkyně opakovaně, neboť jde o nejvýznamnějšího svědka vůbec. Věcně je totiž nepochybné, že existuje zjevná souvislost mezi výslechem tohoto svědka a prokázáním oprávněnosti nákladů, v souvislosti se službami od dodavatele KaBe system CZ, a.s., kde svědek byl statutárním orgánem a kde dle sdělení pracovníků holdingu společnosti řízených V. F., řídil jednotlivé stavby. Správce daně, potažmo žalovaný, však v této souvislosti pouze vyžádali protokol o jeho výslechu v trestním řízení sp. zn. NCOZ-763/TČ-2020412301-F-C, ze dne 11. 5. 2023 a jeho doplnění ze dne 21. 9. 2023, aniž by nechali svědka fakticky vyslechnout. Tento postup však žalobkyně považuje za rozporný s daňovým řádem, neboť jde o závažné procesní pochybení správce daně, respektive též žalovaného, pokud takový postup aprobuje. Je zcela nepřijatelné, aby správce daně nahrazoval výslech svědka, který je bezprostředním důkazním prostředkem, důkazy listinnými, tedy v podstatě odvozenými důkazními prostředky. Takový postup odporuje základním zásadám vedení správního, potažmo daňového řízení. Tím spíše, pokud žalobkyně v souladu s § 93 odst. 3 daňového řádu opakovaně žádala o provedení svědecké výpovědi R. C. v daňovém řízení, kdy v takovém případě je zákonnou povinností správce daně takový výslech provést (provedení výslechu s odkazem na citované ustanovení daňového řádu nezáleží toliko na uvážení správce daně). Žalobkyně považuje za flagrantní pochybení orgánů veřejné moci, aby v případě užití institutu předvedení vůči osobě svědka Policie ČR pouze stroze konstatovala, že svědek nebyl na adrese jeho pobytu zastížen, aniž by vyvinula jakékoli úsilí svědka pro potřeby daňového řízení zajistit, případně aniž by byl daný úkon v podobě předvedení alespoň zopakován. V daném případě nebyl ze strany správce daně ani žalovaného řádně zjištěn skutkový stav, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí i řízení jemu předcházející nezákonné.
10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nesouhlasil s názorem žalobkyně, že není zřejmé, jakým způsobem žalovaný změnil dodatečné platební výměry správce daně. Z porovnání výroku přezkoumávaného dodatečného platebního výměru a výroku napadeného rozhodnutí, které spolu tvoří jeden neoddělitelný celek, tak naprosto nepochybně vyplývá, jak bylo o povinnosti žalobkyně rozhodnuto.
11. V daňovém řízení lze jako důkaz použít také listiny zachycující výpověď osoby v trestním řízení. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008 č. j. 2 Afs 24/2007-119, pak vyplývají podmínky, které je třeba naplnit, aby mohl takovýto důkaz v daňovém řízení sloužit jako podklad pro rozhodnutí: „*V první řadě musí být pořízeny nezávisle na příslušném daňovém řízení (tj. zejména nesmí být v jiném řízení pořízeny účelově proto, aby se*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

správce daně vyhnul povinnosti umožnit daňovému subjektu být přítomen výsledku svědka a klást mu otázky). Dále je třeba, aby v onom jiném řízení byly poríženy v souladu se zákonem (tuto předběžnou otázku správce daně vyřeší podle § 28 d. ř.) a aby se do sféry správce daně dostaly zákonným způsobem (nelze tedy například jako důkazu užít listiny, jež byla součástí spisu, k jehož obsahu správce daně z těch či oněch důvodů neměl podle zákona přístup). Konečně musí být uvedené listiny daňovému subjektu zpřístupněny, aby se mohl seznámit s jejich obsahem a případně navrhnout další důkazy, které by zjištění vyplývající z dotyčných listin upřesnily, korigovaly či vyvrátily“. Uvedený závěr přebírá i pozdější judikatura, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2021, č. j. 4 Afs 235/2020-41, ze dne 3. 3. 2023, č. j. 9 Afs 187/2022-55, nebo ze dne 18. 2. 2015, č. j. 3 Afs 163/2014-38. Ve zde posuzované věci byly, jak vyplývá ze spisového materiálu, všechny uvedené podmínky splněny.

12. Pokud žalobkyně tvrdí, že pro použití důkazů získaných v trestním řízení nebyly splněny zákonné podmínky, zvláště když žalobkyně navrhovala provedení výsledku svědků přímo před správcem daně a některé osoby podávaly vysvětlení toliko před policejním orgánem, žalovaný k tomu uvádí, že správce daně není povinen automaticky bez dalšího opakovat všechny výsledky provedené v trestním řízení. Toto je dle ust. § 93 odst. 3 daňového řádu ponecháno na procesní aktivitě žalobkyně, který má o opakování výsledků v rámci daňového řízení požádat (viz také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 114/2020-29 ze dne 23. 3. 2022). Jak vyplývá ze spisového materiálu, správce daně všechny žalobkyní navrhované výpovědi svědků (mimo R. C.) – tj. J. P., Ing. E. Š., D. H., T. R., J. G. a Z. V. – provedl. Pokud žalobkyně chtěla zopakovat některý z výsledků, které byly provedeny v rámci trestního řízení, měla to v průběhu daňového řízení navrhnout. Jestliže tak neučinila a výsledky nebyly zopakovány, nelze tento stav považovat za pochybení správce daně a omezení zásady bezprostřednosti dokazování.
13. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou žalobkyně, že použití protokolu o výsledku Z. V. v trestním řízení je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 19/2009-57 ze dne 22. 7. 2009. Podle citovaného rozsudku není možné, aby důkaz pocházející z trestního řízení, byl jediným rozhodujícím důkazem, kterým by správce daně unesl své důkazní břemeno. Tak tomu ovšem ve zde posuzovaném případě nebylo. Výslech Z. V. byl na návrh žalobkyně vznesený v odvolání proveden rovněž v rámci daňového řízení (viz protokol o výsledku svědka č. j. 1852499/23/2211-60562-303407 ze dne 7. 9. 2023). Z. V. odpovídal sice velmi stroze a zčásti odmítl s poukazem na probíhající trestní řízení vypovídat úplně, nicméně tuto skutečnost nelze žalovanému vyčítat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 187/2022-55 ze dne 3. 3. 2023). Jak vyplývá ze zprávy o daňové kontrole a z napadeného rozhodnutí, správce daně nevycházel pouze z výpovědi Z. V. v trestním řízení, nýbrž obsah jeho vyjádření konfrontoval s dalšími výpověďmi svědků, zjištěními získanými vyhledávací činností a s vyjádřením žalobkyně, přičemž všechny takto zjištěné skutečnosti hodnotil jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Jednotlivá zjištění do sebe zapadala a společně vykreslila obraz, na základě kterého nešlo dospět k jinému závěru, než že žalobkyně neprokázala vynaložení předmětných nákladů za služby od daných dodavatelů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů v souladu s ust. § 24 odst. 1 zákona o dani z příjmu. Žalovaný tak shrnuje, že protokol o výsledku Z. V. v trestním řízení nebyl stěžejním podkladem pro jeho rozhodnutí a jeho použití jako jeden z podkladů pro rozhodnutí není v rozporu s namítanou judikaturou.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

14. Žalobkyně je dále přesvědčena, že správce daně jak výpověď Z. V., tak i další vyhodnotil jednostranně v neprospěch žalobkyně a žalovaný tyto vady nijak nezhojil. K tomu žalovaný odkazuje na body 102. až 127. napadeného rozhodnutí, kde se touto námitkou podrobně zabýval. Obsahy jednotlivých svědeckých výpovědí byly posuzovány jednotlivě a zároveň v jejich vzájemné souvislosti a byly dále konfrontovány se skutečnostmi vyplývajícími z ostatních podkladů založených ve spisovém materiálu, přičemž žádný z důkazů nebyl jakkoli účelově nadhodnocen či naopak upozaděn. Žalovaný se při přezkoumávání rozhodnutí správce daně neuchýlil k pouhému převzetí hodnocení a jeho závěrů, ale podrobil je kritické analýze.
15. Správce daně ani žalovaný z žádného protokolu o výsledku R. C. v trestním řízení nevycházeli, takový protokol není ani obsažen v postupovaném spisovém materiálu. Co se týče neprovedení výsledku R. C., žalovaný trvá na tom, že postupoval zcela v souladu se zákonem. Žalobkyně navrhla provedení výsledku R. C. v rámci jeho vyjádření k výzvě k prokázání skutečností, které bylo správcem daně doručeno dne 31. 5. 2022. Správce daně následně R. C. dle ust. § 100 odst. 1 daňového řádu předvolal (viz předvolání č. j. 1496880/22/2211-60562-303407 ze dne 6. 6. 2022). Svědek se nicméně k podání výpovědi bez omluvy nedostavil, proto byl opakovaně předvolán (viz opakované předvolání č. j. 1879488/22/2211-60561-307380 ze dne 7. 9. 2022 a opakované předvolání č. j. 1975973/22/2211-60561-307380 ze dne 6. 10. 2022). Vzhledem k tomu, že se R. C. nedostavil ke správcem daně bez omluvy ani na opakované předvolání, přistoupil správce daně v souladu s ust. § 100 odst. 2 daňového řádu k jeho předvedení, pročež dne 16. 11. 2022 vydal rozhodnutí o předvedení č. j. 2153940/22/2211-60561-307380, které spolu s žádostí o předvedení č. j. 2154238/22/2211-60561-307380 zaslal Policii ČR. Jak vyplývá z úředního záznamu č. j. 2214303/22/2211-60561-307380 ze dne 2. 12. 2022 předvedení R. C. Policií ČR bylo taktéž neúspěšné. Žalobkyně byla o termínech předvolání informována a její zástupce byl vždy přítomen. Z uvedeného postupu je zřejmé, že správce daně vyčerpal všechny své zákonné prostředky k provedení navrhovaného výsledku R. C.
16. Žalobkyně ve svém vyjádření k výzvě prokázání skutečnosti uvedla důvody pro navrhovaný výsledek R. C. jen velmi obecně, bez uvedení toho, o jakých konkrétních skutečnostech by měl svědek svědčit a co by mělo jeho svědectví prokázat, přičemž správce daně ve zprávě o daňové kontrole konstatoval, že v kontextu všech ostatních důkazních prostředků a zjištěných skutečností se jeví tento důkazní prostředek jako zcela marginální a jeho absence nebránila správcem daně učinit jinak logické, jinými důkazy podložené a nájisto postavené závěry. S tímto závěrem se ztotožnil také žalovaný (viz bod 161. napadeného rozhodnutí), který shledal za současného zjištění skutkového stavu výsledek R. C. nadbytečným. Takovýto postup je zcela v souladu s podmínkami, za kterých je možné neprovést navržený důkazní prostředek, jak uvedl Ústavní soud ve svém nálezu I. ÚS 118/09 ze dne 8. 12. 2009.

III.

Posouzení žaloby

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.

18. Co se týče námitky nepřezkoumatelnosti změněného výroku dodatečných platebních výměrů, soud má za to, že z rozhodnutí žalovaného je zcela zřejmý nový výrok obou dodatečných platebních výměrů i výše doměřených daní a penále. Část textu původních platebních výměrů byla zcela jasným způsobem, a to slovy: „*Text ve výroku rozhodnutí až po konec výpočtu doměřené daně z příjmů právnických osob se nahrazuje textem:*“ nahrazena novým textem, který je uveden ve výroku rozhodnutí žalovaného. O jeho obsahu tak nemůže být pochyb.
19. Z rozhodnutí žalovaného je rovněž zřejmý jak výpočet, tak závěr ohledně výše doměřené daně i výše penále i důvod změny platebních výměrů (viz body 172. a násl. rozhodnutí, které obsahují změnové tabulky). Žalobkyně v žalobě nijak podrobněji nerozvádí, v čem spočívá dle jejího názoru nejasnost tohoto výroku, popř. nepoukazuje na nějaké konkrétní nejasnosti ohledně výpočtu. Námitka namítající nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí je tak nedůvodná.
20. Rovněž tak není důvodná námitka, že se rozhodnutí žalovaného *nevypořádává s žalobkyní tvrzenými skutečnostmi a namítanými vadami řízení před správcem daně, uvedenými v odvolání žalobkyně ze dne 6. 7. 2023.* Soud má za to, že rozhodnutí se vypořádalo se všemi v odvolání uvedenými námitkami. Není povinností soudu za žalobkyni její žalobní námitky domýšlet a vyhledávat v jiných dokumentech (v odvolání, popřípadě ve vyjádření v rámci řízení před správcem daně) tvrzení a námitky žalobkyně. Soud tak v souladu s ustálenou judikaturou vypořádal tyto námitky žalobkyně právě v takové míře obecnosti, v jaké byly podány.
21. Co se týče dalších námitok žalobkyně týkajících se prokazování v rámci správního řízení, resp. neprovedení svědeckých výpovědí, soud vychází z následujícího znění relevantních právních předpisů.
22. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu je daňový poplatník povinen prokázat „*všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*“.
23. Podle odst. 4 téhož ustanovení „*pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence*“.
24. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2007, č. j. 2 Afs 177/2006 – 61, „*v zájmu daňového subjektu tedy je, aby nad rámec svých běžných obchodních potřeb sbíral důkazy, které mohou prokázat, že k uskutečnění předmětné služby skutečně došlo, neboť důkazní břemeno ohledně faktické realizace služeb, náklady na něž chce daňově uplatnit, je na jeho straně.*“ Za běžnou obchodní potřebu přitom odvolací orgán považuje vedení účetnictví a archivaci dokladů (včetně přijatých faktur). Obdobně viz také rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2023, č. j. 2 Afs 184/2022 - 48, ze kterého vyplývá, že každý daňový subjekt, který vstupuje do obchodních vztahů, musí zachovávat náležitou míru obezřetnosti a zjišťovat si potřebné podklady pro případ, hodlal-li by uplatnit daňové výdaje podle § 24 odst. 1 zákona o dani z příjmů.
25. Soud předesílá, že tyto námitky žalobkyně v podstatě směřují do nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu věci ohledně dodaných plnění. Obecně se má za, že pokud je

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

na žalobkyni, aby dodaná plnění prokázala, je v jejích silách předně uvést, v čem plnění spočívala, jakým způsobem je převzala, z čeho se odvíjela cena atd., jelikož za obvyklých okolností, kdokoliv si cokoliv objedná, má zcela konkrétní představu o tom, jaké plnění si objednal a jaké převzal.

26. Ze smluv, faktur a objednávek vyplývá, že předmětná plnění spočívala v zajištění servisu kolem sportovních a kulturních akcí spočívajícím konkrétně v zajištění a přípravě lokace na pořádání různých akcí a v zajištění partnerů a (sub)dodavatelů. Následně však bylo zjištěno, že dodavatelé těchto služeb (LOMBARDO, BOHEMIA, KaBe a RENTLIVE), sídlí v místě, kde sídlí dalších x společností, nemají žádné zaměstnance, nemovitý majetek, věnují se jiné činnosti, než nasmlouvané. Tyto skutečnosti zcela oprávněně odůvodnily u správce daně pochybnosti o dodaných plněních.
27. Za těchto okolností měla žalobkyně podrobně specifikovat a konkretizovat daná plnění, a to i vzhledem k částkám, které byly těmito dodavateli fakturovány. To znamená podrobně uvést, jaké úkony představují zajištění servisu kolem těchto akcí, jací partneři byli zajištěni, jací subdodavatelé dodávali konkrétní subdodávky. Žalobkyně však ani v daňovém řízení, ani v žalobě tyto skutečnosti nikterak nespecifikuje, ani neuvádí.
28. Z podrobně odůvodněného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že ve smlouvách o poskytnutí služeb je předmět plnění uveden v obecné rovině, přičemž jednotlivé služby měly být dále specifikované v objednávkách vystavených žalobkyní jako objednatelem. Na předložených objednávkách je uvedeno konkrétní objednané plnění, ale opět pouze stručně a neurčitě, jako např.: „*Objednáváme zajištění lokací pro MFOF, zajištění partnerů a příprava akce atd.*“ Text uvedený na daňovém dokladu také jen kopíruje text z objednávky. Z komisionářské smlouvy o zajištění sponzorování vyplýval pro dodavatele LOMBARDO závazek spočívající ve vyhledávání klientů za účelem zajištění sponzorování projektů pořádaných daňovým subjektem, za což měla dodavateli náležet provize ve výši max. 25 % z peněžitého plnění ze strany klienta, resp. 25 % v případě produktového plnění klienta. K zjištění služeb dodavatele LOMBARDO žalobkyně předložila k jednotlivé akci její harmonogram a fotodokumentaci, kde v hlavičce je uvedeno jméno dodavatele LOMBARDO, což opět nevypovídá nic o skutečně dodaném plnění. Dalším poskytovatelem reklamních služeb jsou společnosti BOHEMIA, KaBe a RENTLIVE, ovšem tito dodavatelé spolupracovali s daňovým subjektem jen v roce 2019. K předmětné spolupráci byly správci daně předloženy související faktury bez podrobnějšího popisu poskytovaných služeb, přičemž doklady opět neobsahují rozsah poskytovaných služeb, rozpis jednotlivých položek ani jednotkovou cenu. Žalobkyně předložila objednávky na služby objednané u společnosti BOHEMIA a KaBe, a komisionářské smlouvy, které byly uzavřeny se společností RENTLIVE.
29. V rámci vyhledávací činnosti však správce daně zjistil, že dodavatelé žalobkyně LOMBARDO a BOHEMIA nemají žádné zaměstnance, resp. nevykazují žádné mzdové náklady, nemají žádnou provozovnu (LOMBARDO a RENTLIVE), či nevidují žádnou nemovitost nebo jiný hmotný majetek či zásoby (BOHEMIA). O společnosti LOMBARDO dále správce daně zjistil, že na adrese sídla této společnosti se nachází dalších 51 společností, přičemž dle údajů vyplývajících z katastru nemovitostí se jedná o objekt občanské vybavenosti, resp. že na vyhledávacích Google.cz a Seznam.cz společnost LOMBARDO žádnou činnost neprezentuje. V případě společnosti BOHEMIA správce daně z webových stránek zjistil, že se společnost od roku 1994 věnuje účetnictví a daňovému poradenství.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

30. Na druhou stranu vyslechnutí svědci - zaměstnanci žalobkyně a OSVČ, se kterými spolupracovala, dodavatele LOMBARDO, BOHEMIA, KaBe a RENTLIVE neznali. Akce, které měli tyto dodavatelé zajišťovat, označili jako reálné, ale tyto byly zajištěny jinými menšími dodavateli, či si je zajišťovali sami, či uvedli, že částky uvedené na dokladech neodpovídají realitě. Svědci pak uvedli konkrétní dodavatele daňového subjektu, kteří žalobkyni služby fakticky dodali. Například se jednalo o dodavatele časomíry ON LINE SYSTEM s. r. o., dodavatele cateringu MALEDA s.r.o., zajištění světla a elektřiny od společnosti CE.ENERGY, s.r.o., zajištění horolezecké stěny od Českého horolezeckého svazu, stavba trasy a plošiny od společnosti PROFO MONTÁŽE CZ s.r.o., resp. PROFOMONOLITY, s.r.o. (poznámka odvolacího orgánu: obě společnosti dodávají zejména lešenářské práce a v obou společnostech je jednatel Ing. R. F.), pronájem auta od Ford Kačmáček, který fakturoval prostřednictvím společnosti K+K Autoservis Czech s.r.o.
31. Soud má za to, že správce daně i žalovaný vyhodnotili tyto důkazní prostředky i skutečnosti, které z nich vyplynuly, zcela správně – jednotlivě i ve vzájemné souvislosti v souladu s ust. § 8 odst. 1 daňového řádu a se zákony formální logiky. Pouhý žalobkynin nesouhlas se zjištěným skutkovým stavem nečiní postup správce daně a žalovaného a jejich závěry nesprávnými a nezákonnými - viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 445/2020-56 ze dne 7. 10. 2021.
32. Žalobkyně sice nesouhlasí se zjištěným skutkovým stavem ze strany správce daně, v žalobě však neuvádí svou verzi skutkového stavu věci, kterou mohli prokázat například právě svědci, jejichž výslech nebyl dle žalobkyně proveden. Soud by očekával, že žalobkyně v žalobě podrobně popíše plnění, které za tak velké částky obdržela. To však žalobkyně nečiní, pouze opět namítá procesní pochybení. Soud má tedy za to, že předmětná žaloba jen dokresluje celou situaci předmětných plnění, které žalobkyně nejen že není schopná prokázat, ale není schopná je ani specifikovat.
33. Soud po seznámení se se spisem a žalobou napadeným rozhodnutí dospěl k závěru, že správce daně i žalovaný postupovali zcela v souladu se zákonem a s relevantní judikaturou, která byla uvedená v rozhodnutí žalovaného, na které soud v podrobnostech odkazuje, jelikož nepovažuje za důležité je ve svém rozhodnutí opakovat. Závěr žalovaného o neunesení důkazního břemena ze strany žalobkyně je tak důkladně a logicky odůvodněn.
34. Pokud žalobkyně namítá, že *svědci nepotvrdili, že by uhrazená plnění nebyla provedena*, soud předně uvádí, že tato námitka je opět velice obecná. Žalobkyně nespecifikuje, o jaká plnění jde. Jak již bylo uvedeno shora, z rozhodnutí vyplývá, že naopak svědci potvrdili, že uhrazená plnění byly provedena někým jiným než tvrzenými dodavateli a rozhodně nepotvrdili, že by byla provedena žalobkyní uváděnými dodavateli.
35. Žalobkyně sice ve vyjádření k dosavadnímu výsledku kontrolního zjištění uvedla, že pan C. jako statutární orgán je schopen vypovědět k okolnostem uzavírání smluv a objednávek v souvislosti se službami dodavatele KaBe. Správce daně však vyslechnul pana P., člena dozorcí rady KaBe, a ten společnost Seven Days Agency s.r.o. vůbec neznal, resp. ostatní svědci, kteří se nějakým způsobem podíleli na poskytování reklamních a jiných služeb, zase neznali společnost KaBe. Za této situace je pak závěr o nadbytečnosti výpovědi pana R. C. zcela namístě. O to víc, že žalobkyně neuvádí, jaké konkrétní skutečnosti ohledně předmětných plnění má dosvědčit.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

36. Co se týče namítaného provedení důkazu protokolem o výpovědi Z. V., provedené v trestním řízení, a to za situace, kdy tento svědek prakticky odmítl vypovídat v daňovém řízení, soud shledává tento postup zcela správným a souladným s judikaturou správních soudů. Pokud daňový subjekt není schopen plnění doložit jiným způsobem a spoléhá na výpovědi svědků, musí se spokojit s tím, co tito svědci vypoví. Skutečnosti, které svědek uvedl v trestním řízení, tedy že prostřednictvím společnosti LOMBARDO vystavoval fiktivní faktury, navíc korespondují s tím, co zjistil správní orgán a co uvedli svědci, a s tím, že žalobkyně není schopna specifikovat plnění, která byla fakturována.
37. Soud proto rovněž neshledává namítaný rozpor s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, čj. 1 Afs 19/2009-57, na který poukazuje žalobkyně, dle něhož: *„Provedení důkazu listinou zachycující výpověď osoby v trestním řízení (§ 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), pokud výpověď téže osoby nemohla být opětovně provedena v řízení daňovém, je omezením zásady bezprostřednosti dokazování. Není proto možné, aby takovýto důkaz, mající svůj původ v trestním řízení, byl jediným rozhodujícím důkazem, kterým by správce daně unesl své důkazní břemeno zpochybňující účetnictví daňového subjektu.“*
38. Jak soud uvedl výše a jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného, správce daně nepovažuje tuto výpověď za jediný rozhodující důkaz, naopak zjištění vyplývající z výpovědi svědků, listin doložených žalobkyní a skutečností zjištěných správcem daně jeho vlastní činností (sídla a neexistence zaměstnanců u dodavatelských společností atd.) již zcela postačují k závěru o neunesení důkazního břemena žalobkyně. To, co uvedl v trestním řízení svědek Z. V., tyto závěry jen dokresluje. Žalobkyně, jak již bylo uvedeno, ani v žalobě neuvádí žádné skutečnosti, které by tyto závěry mohly vyvrátit, pouze opakovaně namítá procesní pochybení.
39. Soud proto považuje její námítky ohledně neprovedení svědecké výpovědi Z. V. a R. C. za nedůvodné.

IV.

Závěr a náklady řízení

40. Jelikož soud tedy neshledal žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení shora označených rozhodnutí žalované důvodnou, podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 13. srpna 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.